

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obdo/84/2021
Identifikačné číslo spisu:	5719202446
Dátum vydania rozhodnutia:	28.07.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Priecelová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:5719202446.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Priecelovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Mederovej a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu: ZDROJ MT, spol. s r.o., so sídlom Sučianska cesta 31, 036 08 Martin Priekopa, IČO: 31 602 444, zast. advokátkou Mgr. Stanislavou Tichou, so sídlom Zakvášov 1519/55, 017 01 Považská Bystrica, proti žalovanému: REX LEASING, spol. s r.o., so sídlom Sučianska 31, 036 08 Martin - Priekopa, IČO: 36 007 901, zast. AK JUDr. Repáš a partneri, s.r.o., so sídlom M. R. Štefánika 25, 036 01 Martin, IČO: 50 711 776, o neplatnosť právneho úkonu, vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 18Cb/45/2019, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/25/2020-231 zo dňa 28.10.2020, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á n á r o k voči žalobcovi na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Martin ako súd prvej inštancie (ďalej tiež ako „prvoinštančný súd“ alebo „okresný súd“), rozsudkom č. k. 18Cb/45/2019-118 zo dňa 02. 10. 2019 žalobu žalobcu zamietol a rozhodol o nároku žalovaného na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Z odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu vyplýva, že žalobca svojou žalobou žiadal, aby súd určil, že právny úkon - dodatok č. 2 k nájomnej zmluve uzatvorenej dňa 20. 03. 2003, je neplatný. Na základe vykonaným dokazovaním zisteného skutkového stavu, právne posúdeného podľa § 3 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 116/1990 Zb., o nájme a podnájme nebytových priestorov (ďalej tiež „zákon č. 116/1990 Zb.“), § 133 ods. 1 a 3, § 134, 135a ods. 1, 2 veta prvá Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“) v spojení s § 516 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a § 137 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby. Z výpisu z obchodného registra konajúci

súd zistil, že spoločníkmi žalobcu sú Ing. Vladimír Markovič a Ing. Miroslav Stacho a štatutárnym orgánom sú štyria konatelia, ktorí konajú za spoločnosť každý samostatne. Zhodnými vyjadreniami strán sporu (§ 151 ods. 1 C. s. p.) mal okresný súd za zistené, že v čase podpisu Dodatku č. 2 k Nájomnej zmluve č. 41/N/028/03 o nájme nebytových priestorov zo dňa 20. 03. 2003, bol jedným z konateľov žalobcu, oprávneným konať za spoločnosť samostatne, Ing. Vladimír Markovič. Podľa výpisu z obchodného registra žalovaného sú spoločníkmi žalovaného Ing. Vladimír Markovič a Rudolf Gregor a štatutárnym orgánom je päť konateľov s oprávnením zastupovať a podpisovať za spoločnosť každý samostatne, medzi konateľmi aj Ing. Zuzana Markovičová. Súd prvej inštancie zistil, že dňa 20. 03. 2003 bola podpísaná Nájomná zmluva o nájme nebytových priestorov podľa zákona č. 116/1990 Zb., medzi prenajímateľom - žalobcom a nájomcom - žalovaným. Pri podpise nájomnej zmluvy za žalobcu konal konateľ Ing. V. Markovič a za žalovaného konala konateľka Ing. Z. Markovičová. Predmetom nájomnej zmluvy podľa čl. I. boli kancelárske priestory o výmere 18 m² a ostatné priestory (šatne, sociálne zariadenia - využívanie spoločných sociálnych zariadení, chodba) v objekte vo vlastníctve prenajímateľa, súp. č. XXXX, stojacom na parc. č. XXXX, k. ú. I., zapísanom na LV č. XXXX, vedenom Okresným úradom Martin, odbor kataster nehnuteľností. Podľa čl. I. bod 2. sa zmluva uzatvára na dobu neurčitú, s účinnosťou od 01. 04. 2003, s výpovednou lehotou 3 mesiace. Účelom prenájmu sú kancelárske priestory. V čl. II. bolo dohodnuté nájomné 700,-- Sk/m² ročne a platobné podmienky, čl. III. upravuje energie, čl. IV. povinnosti nájomcu, čl. V. upravuje povinnosti prenajímateľa, čl. VI. majetkové usporiadanie po ukončení nájmu, čl. VII. obsahuje všeobecné ustanovenia a čl. VIII. záverečné ustanovenia.

3. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že dňa 29. 03. 2019 bol medzi stranami sporu podpísaný Dodatok č. 2 k Nájomnej zmluve č. 41/N/028/03 o nájme nebytových priestorov zo dňa 20. 03. 2003. Za prenajímateľa konal konateľ spoločnosti Ing. Vladimír Markovič a za nájomcu konala konateľka spoločnosti Ing. Zuzana Klocháčová. Podľa dodatku, s účinnosťou od 01. 04. 2009 došlo k zmene predmetu nájmu, výšky nájomného a doby nájmu. Podľa čl. I. bod 2 dodatku, prenajímateľ dáva nájomcovi a nájomca berie do nájmu nehnuteľnosti na treťom nadzemnom podlaží, priestory v rozsahu 82 m² - kancelárske priestory na účel nájmu obchodná činnosť. Nákras prenajímaných priestorov tvorí prílohu č. I ako neoddeliteľnú časť zmluvy. Podľa čl. I. bod 3. dodatku, nájomná zmluva sa uzatvára na dobu určitú 5 rokov, s účinnosťou od 01. 04. 2019 do 31. 03. 2024. V čl. II. dodatku je upravené nájomné, s účinnosťou od 01. 04. 2019. V bode 1. bola výška nájomného dohodnutá na 2.880,-- eur bez DPH ročne, t. j. 240 eur bez DPH mesačne, k tomu bude priúčtované DPH v zmysle platných právnych predpisov. Vo výške nájomného nie sú zahrnuté energie; výška a úhrada energií je uvedená v samostatnom čl. III., čl. II. bod 2, dodatku upravuje platobné podmienky a čl. III. dodatku upravuje úhradu nákladov na energie.

4. Okresný súd poukázal na to, že žalobca sa domáhal určenia neplatnosti právneho úkonu za použitia § 39 OZ a ustanovení § 134, § 135 ods. 1 ObchZ. Žalobca aj na pojednávaní konanom dňa 02. 10. 2019 po predbežnom právnom posúdení veci (§ 181 ods. 2 C. s. p.) trval na tom, že žalobou dotknutý právny úkon považuje za neplatný z dôvodu rozporu s dobrými mravmi, lebo bol uzatvorený s cieľom zvýhodniť zmluvného partnera, na ujmu žalobcu, tvrdiac, že nájomné zmluvy sa uzatvárali primárne na dobu neurčitú.

5. Okresný súd mal za preukázané, že medzi žalobcom ako prenajímateľom a žalovaným ako nájomcom bola platne, v písomnej forme, uzatvorená nájomná zmluva zo dňa 20. 03. 2003 v znení dodatku č. 2 zo dňa 29. 03. 2019 v súlade s § 3 zákona č. 116/1990 Zb. Rovnako mal za preukázané, že nájomná zmluva v znení jej dodatku má všetky náležitosti v zmysle § 3 ods. 3 zákona č. 116/1990 Zb., bola uzatvorená v písomnej forme, keď písomná forma právneho úkonu predpokladá existenciu písomnosti a podpisu konajúcej osoby. Pri vzniku tejto zmluvy a dodatku, pri ich podpise, konali tak za prenajímateľa, ako aj za nájomcu konatelia, oprávnení konať za každú zmluvnú stranu samostatne, spôsobom, ako to predpokladá ust. § 133 ods. 1 ObchZ. Vychádzajúc zo zhodných tvrdení strán sporu a z výpisu z obchodného registra strán sporu okresný súd konštatoval, že konatelia konajúci pri podpise nájomnej

zmluvy dňa 20. 03. 2003 boli oprávnení za tieto spoločnosti konať samostatne. Rovnako tomu bolo aj pri podpise dodatku č. 2 k nájomnej zmluve dňa 29. 03. 2019, keď za každú stranu tohto právneho úkonu, a teda tak za prenajímateľa, ako aj za nájomcu zmluvu podpísali konatelia, oprávnení konať za spoločnosť samostatne. Bol dodržaný spôsob konania v mene spoločnosti a vôľa spoločnosti bola prejavená navonok určeným spôsobom konania, v súlade s úpravou v zmysle § 133 ods. 1 ObchZ.

6. K námietke žalobcu ohľadne neplatnosti právneho úkonu pre rozpor s § 134 ObchZ okresný súd uviedol, že uvedené zákonné ustanovenie rieši rozhodovanie o obchodnom vedení spoločnosti. Takýmto obchodným vedením spoločnosti nie je samotné konanie v mene spoločnosti pri uskutočňovaní právnych úkonov, z dôvodu ktorého toto zákonné ustanovenie na danú situáciu, t. j. na konanie konateľov pri uskutočňovaní právneho úkonu - dodatku č. 2 k nájomnej zmluve zo dňa 20. 03. 2003, aplikovateľné nebolo. Súd uviedol, že ust. § 134 ObchZ sa týka výlučne rozhodovania konateľov v rámci výkonu obchodného vedenia spoločnosti. Pojem obchodné vedenie nie je síce v zákone žiadnym spôsobom definovaný, ale štandardne ide o súhrn rozhodovacích činností k otázkam podnikateľskej a obchodnej činnosti, vrátane rozhodovania o tom, do akých záväzkových vzťahov spoločnosť vstúpi, tiež organizačného charakteru, k technickým záležitostiam, veciam vnútornej prevádzky, vedeniu účtovníctva, obchodnej stratégii, príprave a uzatváraní obchodných zmlúv či personálnej politiky spoločnosti, avšak obchodným vedením nie je samotné konanie v mene spoločnosti pri uskutočňovaní právnych úkonov, konkrétneho záväzkového vzťahu.

7. Súd prvej inštancie zhodnotil, že pre vyslovenie neplatnosti právneho úkonu na základe skutkových okolností opísaných v žalobe a na pojednávaní dňa 02. 10. 2019, nemal žalobca daný naliehavý právny záujem, ktorý sa vyžaduje v zmysle § 137 písm. c/ C. s. p., nakoľko pri určení, či tu právo je alebo nie je, naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, čo nebol daný prípad. V zmysle právnej úpravy § 137 písm. d/ C. s. p., možno požadovať určenie právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu, čo rovnako nebol daný prípad.

8. K námietke žalobcu spočívajúcej v tvrdení, že dodatok č. 2 k nájomnej zmluve zo dňa 20. 03. 2003 je neplatný, nakoľko štatutárny zástupca žalobcu ako konateľ žalobcu mal konať aj v rozpore s § 135a ods. 1 ObchZ, súd prvej inštancie uviedol, že pre určenie neplatnosti v súvislosti s opísaným konaním konateľa žalobcu pri vzniku právneho úkonu nebol daný naliehavý právny záujem práve pre to, že pre porušenie povinnosti konateľa pri výkone jeho pôsobnosti je dôvodný postup v zmysle § 135a ods. 2 ObchZ, ktorý upravuje zásady výkonu pôsobnosti konateľov s cieľom zabezpečiť ochranu záujmov spoločnosti a všetkých jej spoločníkov. Pokiaľ žalobca argumentoval, že právny úkon je neplatný práve pre porušenie povinnosti konateľa žalobcu pri vzniku napádaného právneho úkonu, práve právna úprava § 135a ObchZ umožňuje žalobcovi vyvodiť zodpovednosť konateľa za škodu spôsobenú pri výkone funkcie konateľa. Toto ustanovenie vymedzuje princíp solidárnej zodpovednosti konateľov za škodu spôsobenú porušením povinnosti pri výkone ich pôsobnosti a súčasne upravuje aj právne následky vo vzťahu ku konateľovi, ktorý porušil zásady výkonu pôsobnosti konateľa spočívajúce v povinnosti objektívne konať s odbornou starostlivosťou. Preto nemohol byť daný naliehavý právny záujem na základe žalobcom opísaných skutkových okolností, domáhať sa neplatnosti právneho úkonu.

9. Podľa prvoinštančného súdu nebolo dôvodné prijať ani záver o absolútnej neplatnosti právneho úkonu pre rozpor so zákonom z dôvodu, že zmluva nespĺňa zákonné náležitosti. Pri aplikácii ust. § 3 ods. 4 zákona č. 116/1990 Zb., nájomná zmluva zo dňa 20. 03. 2003 v znení dodatku č. 2 zo dňa 29. 03. 2019 spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti podľa § 3 ods. 3 zákona č. 116/1990 Zb., a preto nebola dôvodná aplikácia ust. § 3 ods. 4 zákona č. 116/1990 Zb. Zmluva bola uzatvorená v písomnej forme, obsahovala opis predmetu nájmu, účel nájmu, výšku a splatnosť nájomného a spôsob jeho platenia. Dojednanie ohľadne týchto podstatných náležitostí zmluvy bolo zrejmé aj žalobcovi, keďže v žalobe uvádzal, na čom sa zmluvné strany dohodli. Okresný súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, že uvedeným dodatkom došlo k zániku pôvodného záväzku a vzniku záväzku

nového. Uzatvorenie dodatku č. 2 súd vyhodnotil v zmysle § 516 ods. 1 OZ, ktoré ustanovenie nebráni zmluvným stranám, aby dohodou zmenili vzájomné práva a povinnosti.

10. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 C. s. p., v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p., a žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

11. Súd prvej inštalácie uznesením č. k. 18Cb/45/2019-161 zo dňa 30. 01. 2020 postupom podľa § 224 C. s. p., opravil záhlavie rozsudku č. k. 18Cb/45/2019-118 zo dňa

02. 10. 2019 v označení sídla právneho zástupcu žalobcu.

12. Na odvolanie žalobcu proti prvoinštančnému rozsudku z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C. s. p., Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 13Cob/25/2020-231 zo dňa 28. 10. 2020, rozsudok súdu prvej inštalácie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C. s. p., potvrdil.

13. Odvolací súd poukazom na ust. § 379, § 380 ods. 1 C. s. p., v spojení s § 365 ods. 3 C. s. p. zdôraznil, aká okolnosť nedávala možnosť krajskému súdu prihliadnuť k dôvodom doplneným žalobcom v podaní zo dňa 12. 02. 2020 označenom ako Odvolanie - doplnenie, keďže odvolanie žalobcu bolo možné posudzovať len v rozsahu a z tých dôvodov, ktoré v odvolacej lehote uviedol proti rozsudku súdu prvej inštalácie a ktoré boli obsiahnuté v písomne podanom odvolaní zo dňa 17. 11. 2019 (č. l. 134 - 135 spisu). Konštatoval ďalej, že krajský súd za aplikácie § 383 C. s. p., bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštalácie, keďže neboli dôvody na zopakovanie a ani na doplnenie dokazovania vykonaného pred okresným súdom. Uviedol, že medzi sporovými stranami nebolo sporu v tom, že žalobca a žalovaný dňa 20. 03. 2003 uzatvorili nájomnú zmluvu o nájme nebytových priestorov, ktorá bola podpísaná za prenajímateľa Ing. Vladimírom Markovičom, v tom čase konateľom žalobcu s oprávnením konať za spoločnosť samostatne a za nájomcu Ing. Zuzanou Markovičovou, konateľkou žalovaného. Dňa 29. 03. 2019 žalobca a žalovaný v písomnej forme uzavreli Dodatok č. 2 k nájomnej zmluve č. 41/N/028/03 o nájme nebytových priestorov zo dňa 20. 03. 2003, predmetom ktorého je s účinnosťou od 01. 04. 2019 zmena predmetu nájmu a zároveň zmena výšky nájomného a doby nájmu. Krajský súd súhlasne so záverom okresného súdu uviedol, že nájomná zmluva v znení dodatku č. 2 spĺňala zákonom vyžadované náležitosti zakotvené v § 3 ods. 3 zákona č. 116/1990 Zb., čo žalobca v odvolaní nespochybnil. Za prenajímateľa a nájomcu podľa údajov z výpisov z obchodného registra žalobcu a žalovaného konali pri uzatváraní nájomnej zmluvy ako i dodatku č. 2 oprávnené osoby spôsobom v zmysle § 133 ods. 1 ObchZ.

14. Žalobca v odvolacom konaní namietal nedostatočné právne posúdenie konania Ing. Markoviča okresným súdom pri uzatváraní dodatku č. 2 len vo vzťahu k § 135a ObchZ, keď konateľ žalobcu Ing. Vladimír Markovič pri tomto úkone nesledoval záujmy spoločnosti - žalobcu, ale svoj vlastný záujem a záujem jeho obchodnej spoločnosti - žalovaného, kde je konateľom a majoritným spoločníkom, t. j. išlo o konflikt záujmov uvedených osôb. Žalovaný má dodatkom č. 2 garantovanú dobu nájmu na 10 rokov a za rovnakú cenu, čo má dopad na flexibilitu žalobcu disponovať s predmetom nájmu. Podľa žalobcu je preto nevyhnutné tento právny úkon považovať za neplatný právny úkon pre rozpor s dobrými mravmi.

15. Krajský súd uviedol, že okrem žalobcom tvrdenej väčšej flexibility a možnosti efektívnejšieho využitia majetku pri uzatváraní nájomných zmlúv na dobu neurčitú, neboli preukázané ďalšie okolnosti v danej sporovej veci, ktoré by mohli napĺňať znaky rozporu s dobrými mravmi. Uviedol ďalej, že výkon funkcie konateľa s odbornou starostlivosťou sa vzťahuje na všetky povinnosti uložené konateľovi zákonom, spoločenskou zmluvou alebo rozhodnutím valného zhromaždenia. Vzhľadom k prevažujúcej profesionalite v obchodno-právnych vzťahoch je možné vo všeobecnej rovine konštatovať, že citlivosť k aspektom sociálnej spravodlivosti je v režime obchodného práva o niečo slabšia, čo môže viesť k tomu, že za poctivé sa v obchodnoprávnej rovine považuje aj to, čo by vo sfére všeobecného občianskeho práva mohlo byť považované za rozporné s dobrými mravmi. Okresný súd sporový prípad vyhodnotil na základe ust. § 135a ods. 2 ObchZ. Ide o osobitnú právnu úpravu, cez ktorú je primárne

potrebné uplatňovať nároky v prípade stretu záujmov medzi spoločnosťou a jej štatutárnym orgánom. Súd prvej inštancie však nekonštatoval, že by tu mali nastať následky neplatnosti dotknutého právneho úkonu, s ktorým záverom sa stotožnil aj súd odvolací majúci za to, že žalobca nepreukázal, že pri realizácii dodatku č. 2

k nájomnej zmluve nastali také okolnosti, ktoré by zakladali rozpor s dobrými mravmi.

16. Odvolací súd sa stotožnil aj s postupom prvoinštančného súdu, ktorý apeloval na aplikáciu ust. § 135a ods. 2 ObchZ, pokiaľ neboli zistené a žalobcom preukázané okolnosti použitia ust. § 22 ods. 2, § 39 OZ pri podanej žalobe o určenie neplatnosti dodatku č. 2 k nájomnej zmluve. Uviedol, že nemohol bez ďalšieho vychádzať z rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/6/2011, na ktoré v odvolaní poukázal žalobca, keďže v tomto rozhodnutí išlo o inú skutkovú vec a to v tom, že nájomná zmluva nebola uzavretá v súlade so zákonom, keď došlo k porušeniu zákonných ustanovení o zastupovaní a obchodnom vedení spoločnosti tým, že nebol dosiahnutý súhlas väčšiny konateľov, čo nie je daná sporová vec. Okresný súd v odseku 57. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že ust. § 134 ObchZ nie je na danú vec aplikovateľné, v zhode s ktorým konštatovaním i odvolací súd uviedol, že ust. § 134 ObchZ upravuje spôsob rozhodovania štatutárneho orgánu spoločnosti s ručením obmedzeným v prípadoch, kedy má spoločnosť viac konateľov. Ide o rozhodovanie, t. j. tvorbu spoločnej vôle niekoľkých osôb, ktoré sú konateľmi spoločnosti, a to vo veciach obchodného vedenia spoločnosti, ktoré spadá do ich pôsobnosti. Pojem „obchodné vedenie“ je predovšetkým riadenie spoločnosti, t. j. organizovanie a riadenie jej podnikateľskej činnosti, vrátane rozhodovania o podnikateľských zámeroch. Napriek tomu, že sa rozhodnutia prijaté podľa § 134 ObchZ môžu následne realizovať formou právnych úkonov (t. j. i uzatváraním zmlúv a dodatkov), nie je možné tieto právne úkony subsumovať pod rozhodnutie o obchodnom vedení spoločnosti, pretože predstavujú konanie v mene spoločnosti, ku ktorému je oprávnený každý z konateľov samostatne, ak spoločenská zmluva neurčuje inak. Takéto určenie spôsobu konania v mene spoločnosti pri uzavretí dodatku č. 2 nebolo preukázané a v mene žalobcu tak bol oprávnený konať konateľ Ing. Vladimír Markovič, samostatne. Odvolací súd zdôraznil, že dodatok č. 2 bol uzavretý osobami oprávnenými konať za zmluvné strany, a to za prenajímateľa Ing. Vladimírom Markovičom a za nájomcu Ing. Zuzanou Klocháňovou.

17. K postupu podľa § 22 ods. 2 OZ, použitia ktorého sa žalobca domáhal, odvolací súd uviedol, že tento prichádza do úvahy, ak zodpovednosť nie je možné uplatňovať v zmysle § 135a ods. 2 ObchZ pri konaní konateľa a strete záujmov medzi konateľom a spoločnosťou. Rovnako uplatňovanie neplatnosti právneho úkonu cez aplikáciu § 39 OZ je možné len vtedy, ak sú uvádzané aj ďalšie okolnosti ohľadom namietaného právneho úkonu. Takéto ďalšie okolnosti však nemôžu byť len tvrdené, ale je potrebné ich aj preukázať.

18. Za dôvodnú odvolací súd nevyhodnotil ani námietku nesprávneho posúdenia okolností naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti právneho úkonu okresným súdom. Poukázal na to, že žalobca procesnú prípustnosť svojej žaloby na požadovanom (negatívnom) určení vyvodzoval z toho, že jeden z konateľov uzavrel v mene spoločnosti dodatok k zmluve z dôvodu v žalobe opísaných nevýhodných podmienok daných týmto dodatkom, o ktorom sa domnieva, že je absolútne neplatným právnym úkonom. Žalobca tvrdil právnú neistotu spočívajúcu v tom, že má obmedzenú flexibilitu a možnosť efektívnejšieho využitia majetku spoločnosti, a tým aj možnosť dosahovania vyššieho zisku. Žalobca sa domáhal určenia neplatnosti právneho úkonu - dodatku č. 2, podľa § 137 písm. c/ C. s. p., ktorého predpokladom úspešnosti je preukázanie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. V danom prípade sa žalobca podanou žalobou domáhal určenia neplatnosti právneho úkonu, ktorý vznikol na základe prejavov vôle osôb oprávnených konať za účastníkov tohto úkonu, s vymedzením vzájomných práv a povinností, ktoré malo premietnutie v písomne vyjadrenom právnom úkone, a to v dodatku k nájomnej zmluve.

V danom prípade žalobca netvrdil zo strany žalovaného ohrozenie jeho postavenia prenajímateľa, resp. vykonávanie takých úkonov alebo zásahov žalovaného, z ktorých by bolo možné usudzovať neistotu jeho právneho postavenia, resp. porušenie práva a ani, že sa voči žalovanému nemôže domáhať plnenia z tohto existujúceho právneho vzťahu. Odvolací súd zdôraznil, že naliehavý právny záujem na určení neplatnosti právneho úkonu nie je daný tým, že žalobca v dodatku č. 2 dojednané podmienky upravujúce

dobu nájmu, výšku nájmu, skončenie nájmu, považuje pre neho za nevýhodné. Z tvrdení žalobcu preto nevyplýva neistota jeho postavenia prenajímateľa v rámci založeného a existujúceho právneho vzťahu.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C. s. p., a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

20. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (č. l. 292 - 294), vyvodzujúc jeho prípustnosť z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., a § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Dovolaciemu súdu navrhol, aby zrušil dovolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/25/2020-231 zo dňa 28. 10. 2020 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne navrhol, aby rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že určí dodatok č. 2 k nájomnej zmluve za neplatný a žalobcovi prizná náhradu trov konania.

21. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., žalobca odvolaciemu súdu vytkol, že nepostupoval v súlade s ust. § 366 písm. d/ C. s. p., v spojení s § 384 ods. 3 C. s. p., keď nevyhodnotil listinný dôkaz, ktorým je zápis z rokovania žalobcu a záujemcu o prenájom priestorov logistickej základne ZDROJ MT, spol. s r.o., a ktorý dôkaz žalobca doručil odvolaciemu súdu ešte pred jeho rozhodnutím. Tvrdí, že ide o nový dôkaz preukazujúci naliehavosť právneho záujmu žalobcu na určení neplatnosti právneho úkonu a jeho nemožnosť efektívne nakladať so svojim majetkom, t. j. dôkaz, ktorý nemohol byť žalobcom uplatnený pred súdom prvej inštancie z dôvodu, že k rokovaniu o nájme celej logistickej základne došlo po rozhodnutí prvoinštančného súdu. V danom prípade nedošlo

k doplneniu dôvodu odvolania, ako uviedol odvolací súd, ale len o doplnenie dôkazu k už uplatneným dôvodom odvolania. Vzhľadom na postup odvolacieho súdu spočívajúci v odmietnutí dôkazov v odvolacom konaní, ktoré predstavujú výnimku z apelačného systému, má žalobca za to, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil jeho osobe, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. V ďalšej časti dovolania žalobca v súlade s ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, a ktorou je posúdenie otázky „a/ či obmedzenie žalobcu ako vlastníka a prenajímateľa nehnuteľnosti, ktorej časť bola právnym úkonom, a to dodatkom č. 2 k nájomnej zmluve, prenájatá v rozpore

so zaužívanou obchodnou praxou žalobcu na dobu určitú 5 rokov s opciou na ďalších 5 rokov t. j. na dobu 10 rokov za rovnakú cenu, t. j. obmedzenie žalobcu spočívajúce v nemožnosti disponovať, flexibilnejšie využívať svoje vlastníctvo a dosahovať vyšší zisk z hodnoty obchodného majetku spoločnosti po dobu 10 rokov z hľadiska podmienok skončenia nájomného vzťahu zo strany žalobcu ako prenajímateľa, odôvodňuje existenciu naliehavého právneho záujmu žalobcu,

b/ či konanie konateľa žalobcu Ing. Vladimíra Markoviča a súčasne konateľa a majoritného spoločníka žalovaného pri uzatvorení právneho úkonu - dodatku č. 2 k nájomnej zmluve, kedy došlo k zneužitiu oprávnenia konateľa z toho dôvodu, že uzatvoril v rozpore so zaužívanou obchodnou praxou žalobcu v mene žalobcu zmluvu nevýhodnú pre spoločnosť žalobcu, ale výhodnú pre spoločnosť žalovaného, odporuje dobrým mravom,

c/ či konaniu konateľa žalobcu Ing. Vladimíra Markoviča a súčasne konateľa a majoritného spoločníka žalovaného pri uzatvorení právneho úkonu - dodatku č. 2 k nájomnej zmluve, kedy vzniká konflikt a stret záujmu žalobcu (uzatvárať nájomné zmluvy na dobu neurčitú z dôvodu flexibility a efektivity využívania svojho majetku) a záujmu žalovaného (uzatvorením dodatku k nájomnej zmluve mať zabezpečený nájom na dobu 10 rokov), resp. právnemu úkonu - dodatku č. 2 k nájomnej zmluve, je potrebné nepriznať právne účinky.“

23. Žalobca tvrdí, že dodatkom č. 2 k nájomnej zmluve došlo k prenájomu časti nehnuteľnosti, ktorá je vlastníctvom žalobcu a ktorej prenájom a príjem z prenájomu tvorí základ podnikateľských aktivít žalobcu. V konaní žalobca preukázal, že zaužívanou obchodnou praxou je uzatváranie nájomných zmlúv na dobu neurčitú z dôvodu zvyšovania efektivity využitia jeho majetku vo forme zisku z nájomného.

Obmedzenie žalobcu v práve nakladať so svojím vlastníctvom, ktoré obmedzenie spočíva v nemožnosti disponovať

s nehnuteľnosťou po dobu 5 rokov resp. po dobu 10 rokov za rovnakú cenu, predstavuje pre neho stratu na majetku, čo z hľadiska účelnosti nehnuteľnosti a žalobcom zaužívanej obchodnej praxe pri prenájmoch odôvodňuje existenciu naliehavého právneho záujmu žalobcu na určení neplatnosti daného právneho úkonu.

24. V ďalšom texte žalobca tvrdí, že práve zaužívanú prax vo veci uzatvárania nájomných zmlúv na dobu neurčitú, ktorá umožňuje jeho osobe efektívnejšie nakladanie s majetkom a riadenie jeho príjmov, možno zahrnúť pod pojem obchodné vedenie, nakoľko sa jedná o rozhodovanie o podnikateľských zámeroch, t. j. o plánoch podnikania, o jadre podnikania, stanovenie cieľov podnikania. Uzatváranie nájomných zmlúv na dobu neurčitú predstavuje pre žalobcu určitý plán prevádzkovania jeho podnikania. Na základe uvedeného žalobca trvá na tom, že pri vykonaní takéhoto, pre žalobcu závažného právneho úkonu, ktorým dochádza k zásadnej zmene obsahu zmluvy a k zmene obchodných podmienok, za ktorých je obmedzená možnosť žalobcu nakladať so svojím majetkom, je potrebné dosiahnuť súhlas väčšiny konateľov v zmysle § 134 ObchZ. Uzatvorením dodatku v mene žalobcu bez dosiahnutia spoločnej vôle konateľov žalobcu vo veciach obchodného vedenia spoločností, ktoré spadá do ich pôsobnosti, došlo k výraznej zmene ekonomickej rovnováhy v neprospech žalobcu, a teda konateľ spoločnosti Ing. Vladimír Markovič nesledoval záujem spoločnosti žalobcu, ale naopak, jeho vlastný záujem a záujem jeho obchodnej spoločnosti - žalovaného, čím došlo k porušeniu povinnosti v zmysle § 135a ods. 1 ObchZ. Uvedené žalobca považuje za rozpor s dobrými mravmi, ktoré majú v zmysle ust. § 39 OZ za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Tvrdí, že dodatok č. 2 k nájomnej zmluve odporuje dobrým mravom, a to z toho dôvodu, že jeden z konateľov spoločnosti žalobcu, Ing. Vladimír Markovič, pri uzatvorení dodatku využil svoje oprávnenie konateľa vyplývajúce mu z Obchodného zákonníka a vykonal ako konateľ v mene spoločnosti žalobcu právny úkon, t. j. podpísal dodatok č. 2 k nájomnej zmluve, ktorý je pre spoločnosť žalobcu nevýhodný, avšak pre obchodnú spoločnosť žalovaného, v ktorej je majoritným spoločníkom a konateľom, je výhodný v tom, že má garantovanú dobu nájmu na 10 rokov za rovnakú cenu. Týmto spôsobom mal žalobcovi (zrejme mal na mysli žalovaného - poznámka dovolacieho súdu) privodiť prospech na úkor žalobcu. Navyše, dodatkom č. 2 k nájomnej zmluve došlo k zmene všetkých podstatných náležitostí nájomnej zmluvy zo dňa 20. 03. 2003, keďže sa zmenil predmet nájmu, účel nájmu, výška nájomného, platobné podmienky, ako aj doba nájmu. Hoci dodatok odkazuje na zmluvné podmienky pôvodnej zmluvy, v danom prípade došlo k uzatvoreniu novej nájomnej zmluvy s novými podstatnými náležitosťami.

25. K časti rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorej sa tento vyjadril k možnosti použitia ust. § 22 ods. 2 OZ, žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Cdo/3864/2008 a 29Cdo/910/2009 a uviedol, že dodatok č. 2 k nájomnej zmluve uzatvoril žalobca v zastúpení konateľom Ing. Vladimírom Markovičom

so žalovaným, ktorého konateľom a súčasne majoritným spoločníkom je práve Ing. Vladimír Markovič, a teda ide o spriaznené osoby. Tvrdí, že uvedeným právnym úkonom došlo

k významnej zmene ekonomickej rovnováhy a k znevýhodneniu postavenia žalobcu ako prenajímateľa voči žalovanému ako nájomcovi. Podľa žalobcu sa nepochybné jedná

o konflikt záujmu uvedených osôb vzhľadom k tomu, že v tomto konkrétnom prípade sú záujmy žalobcu a záujmy žalovaného v zastúpení tou istou osobou, výrazne odlišné. Žalobca má za to, že konanie Ing. Markoviča ako konateľa žalobcu vo vzťahu k žalovanému, kde je tiež konateľom a súčasne majoritným spoločníkom, je v rozpore so záujmami spoločnosti žalovaného (zrejme mal na mysli žalobcu - pozn. dovolacieho súdu), ktorého zastupuje. Odkazom na uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/177/2009 zo dňa 30. 06. 2010 žalobca tvrdí, že aj keď štatutárny orgán právnickej osoby nie je jej zástupcom, pretože konanie štatutárneho orgánu je konaním samotnej právnickej osoby, má za to, že súd mal analogicky použiť ust. § 22 ods. 2 OZ, ktoré je použiteľné aj v prípadoch, v ktorých záujmy štatutárneho orgánu právnickej osoby sú v rozpore so záujmami tejto právnickej osoby.

26. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný písomným podaním zo dňa

03. 06. 2021, súdu prvej inštancie doručeným v rovnaký deň, v ktorom uviedol, že v dovolaní žalobcom špecifikované otázky nemožno považovať za otázky zásadného právneho významu a ani za otázky, ktoré

neboli v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu zodpovedané. Žalovaný navrhol dovolanie žalobcu odmietnuť z dôvodu jeho neprípustnosti.

27. Písmenné vyjadrenie žalovaného zaslal súd prvej inštancie postupom podľa § 436 ods. 4 C. s. p., žalobcovi (doručenka na č. l. 333), ktorého ďalšie vyjadrenie v spore nenasledovalo.

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie svojho rozhodnutia (§ 451 ods. 3 veta prvá C. s. p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

29. Podľa § 419 C. s. p., je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

30. Podľa § 420 C. s. p., je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a/ až f/ predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

31. Naproti tomu pre dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

32. Dovolací súd je rozsahom dovolania viazaný (§ 439 C. s. p., okrem prípadov uvedených v písm. a/ až c/ citovaného ustanovenia). Rovnako je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C. s. p., v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p., a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku uvedenej viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom, dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 59/2017 z 08. 06. 2017).

33. V posudzovanej veci žalobca (ďalej tiež ako „dovolateľ“) prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ustanovení § 420 písm. f/ a § 421 písm. b/ C. s. p.

34. Podľa § 420 písm. f/ C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pre naplnenie predmetného ustanovenia je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, súčasne 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa strane

znemožnila realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konkrétnom konaní.

35. Vo vzťahu k procesnej vade konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., dovolateľ odvolaciemu súdu vytkol, že neprihliadol, resp. nevyhodnotil listinný dôkaz - zápis z rokovania žalobcu a záujemcu o prenájom priestorov logistickej základne ZDROJ MT, spol. s r.o., ktorý dôkaz žalobca doručil odvolaciemu súdu ešte pred jeho rozhodnutím. Odvolací súd naň neprihliadol s odôvodnením, že odvolanie žalobcu mohol posudzovať len v rozsahu a z dôvodov, ktoré dovolateľ (t. j. žalobca) uviedol proti prvoinštančnému rozsudku v odvolacej lehote a ktoré boli obsiahnuté v písomnom podaní žalobcu zo dňa

17. 11. 2019. K dôvodom doplneným žalobcom v jeho podaní zo dňa 12. 02. 2020 prihladnúť nemohol. Žalobca naproti tomu tvrdí, že v prípade označenej listiny išlo o nový dôkaz preukazujúci naliehavosť právneho záujmu žalobcu na určení neplatnosti právneho úkonu, ktorý nemohol uplatniť pred súdom prvej inštancie z dôvodu, že k rokovaniu o nájme celej logistickej základne došlo po rozhodnutí prvoinštančného súdu. V danom prípade preto nešlo o doplnenie dôvodov odvolania, ale len o doplnenie dôkazu k už uplatneným dôvodom odvolania.

36. Podľa § 379 C. s. p., odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov zakotvených v označenom ustanovení. Rovnako je odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. C. s. p.).

37. Podľa § 364 C.s. p., rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

38. Podľa § 365 ods. 3 C. s. p., odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

39. Podľa § 366 písm. d/ C. s. p., protriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak ich dovolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

40. S poukazom na vyššie citvané zákonné ustanovenia odvolací súd správne vyhodnotil nemožnosť prihladnutia na písomné podanie žalobcu zo dňa 12. 02. 2020 označené ako „ODVOLANIE - doplnenie“ (č. l. 167 spisu), ktorým, ako žalobca tvrdí, mienil uplatniť na podporu svojich tvrdení zápisnicu z rokovania uskutočneného dňa 13. 12. 2019 ako listinný dôkaz preukazujúci naliehavosť právneho záujmu žalobcu na určení neplatnosti právneho úkonu - dodatku č. 2 k nájomnej zmluve.

41. Na podporu zdôvodnenia uvedenej okolnosti odvolacím súdom v bode 28. jeho rozsudku, dovolací súd vo všeobecnosti uvádza, že dovolateľ môže rozšíriť rozsah, v akom napáda rozhodnutie súdu prvej inštancie, meniť a dopĺňať odvolacie dôvody, ako aj dôkazy na ich preukázanie, len do uplynutia lehoty na podanie odvolania v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami § 364 a § 365 ods. 3 C. s. p. Pokiaľ aj žalobca tvrdí, že v jeho prípade nešlo o doplnenie dôvodov odvolania, ale len o doplnenie dôkazu k už uplatneným dôvodom odvolania, dovolací súd upozorňuje na znenie C. s. p., v ust. § 365 ods. 3, v ktorom zákonodarca výslovne zakotvil, že odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Podľa § 362 ods. 1 veta prvá C. s. p., odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Z uvedeného je preto bezpochyby zrejmé, že po uplynutí lehoty na podanie odvolania nemožno rozširovať ani meniť odvolacie dôvody, ani navrhované dôkazy.

42. Dovolací súd pre úplnosť dodáva, že znenie ustanovenia § 365 ods. 3 C. s. p., je premietnutím zásady koncentrácie civilného procesu, ktorá znamená, že určité procesné úkony sú koncentrované do uplynutia zákonom určenej lehoty, v prípade odvolania do uplynutia vyššie označenej lehoty pätnásť dní. Umožnenie dopĺňania odvolacích dôvodov po uplynutí tejto zákonnej lehoty by bolo v rozpore s princípom hospodárnosti a rýchlosti súdneho konania, najmä však v rozpore s koncepciou odvolacieho konania, ktorá vychádza

z tzv. neúplného apelačného systému [k tomu bližšie vid' uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) č. k. III. ÚS 141/2019-10].

43. Vo vzťahu k ust. § 366 C. s. p., dovolací súd tiež zdôrazňuje, že právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené reštriktívne ako výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie protriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie (I. ÚS 10/2017). Avšak aj tzv. novoty možno uplatniť tiež len do konca lehoty na podanie odvolania.

44. Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov dovolací súd uzatvára, že k dovolateľom namietnutej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p., v prejednávanej spore nedošlo.

45. Dovolateľ vo svojom dovolaní ďalej dôvodí prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

46. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu (teda len otázku právnú nie skutkovú), na vyriešení ktorej spočívalo napadnuté rozhodnutie. Právna otázka musí byť označená v dovolaní spôsobom jasným, určitým a zrozumiteľným. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd v zásade nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania. Ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dopadá na situáciu, v ktorej určitá právna otázka ešte nebola dovolacím súdom riešená, teda nedošlo k vytvoreniu a ustáleniu jeho rozhodovacej praxe. Otázkou takéhoto právneho významu je podľa odvolacieho súdu len taká otázka, ktorá je významná nielen pre tú-ktorú prejednanú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky a judikátornej činnosti Najvyššieho súdu SR, ktorého úlohou je zjednocovať rozhodovanie všeobecných súdov (porovnaj napr. sp. zn. 3Cdo/66/2017). Výplýva to zo zámeru, aby sa vyriešením tejto otázky prispelo k vytvoreniu ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

47. Žalobca, vyvodzujúc prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., za otázky, dosiaľ nevyriešené dovolacím súdom, označil 3 otázky sformulované vo svojom dovolaní (vid' bod 22. tohto uznesenia), z obsahu ktorých je zrejmé, že žalobca sa podaným dovolaním nedomáha vyriešenia otázky výkladu alebo aplikácie konkrétneho zákonného ustanovenia, ako to predpokladá ustanovenie § 421 ods. 1 C. s. p., v spojení s § 432 C. s. p. Naviac, otázky, vyriešenia ktorých sa dovolateľ v dovolaní domáha, spočívajú na posúdení vysoko individuálnych, konkrétnych skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré sú svojou povahou jedinečné pre tú posudzovaný konkrétny prípad. Podľa názoru odvolacieho súdu, vyriešenie otázok, tak ako ich vymedzil žalobca, má význam iba pre túto konkrétnu vec a vyplývajú z tohto konkrétneho skutkového stavu, a teda nemajú povahu otázok v zmysle § 421 C. s. p., preto dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcu neumožňuje, aby bol na jeho základe uskutočnený meritórny dovolací prieskum.

48. Napokon, dovolací súd pre úplnosť posudzovanej veci dodáva, že pri posudzovaní určovacej žaloby podľa § 137 písm. c/ C. s. p., ktorá bola predmetom aj tohto sporu (žaloba o určenie neplatnosti právneho úkonu), súdy posudzujú (musia posudzovať) naliehavosť právneho záujmu na takomto určení a v prípade, ak takýto naliehavý právny záujem preukázaný nie je (ako tomu bolo aj v tomto spore), je tým daný prvoradý dôvod na zamietnutie žaloby. Iba ak sa preukáže, že naliehavý právny záujem na určovacej žalobe daný je, až následne súd skúma vec samú, t. j. vecnú opodstatnenosť podanej žaloby. Preto pokiaľ v posudzovanej veci konajúce súdy vyslovili, že naliehavý právny záujem daný nie je a následne posudzovali platnosť či neplatnosť právneho úkonu, v podstate išli nad rámec žaloby, o ktorej vecnej opodstatnenosti mohli súdy rozhodovať až po zistení, že naliehavý právny záujem je daný (k tomu bližšie vid' uznesenie II. ÚS 590/2017).

49. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže prípustnosť dovolania žalobcu nie je daná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., a ani podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. f/

C. s. p. odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

50. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

51. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p., a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.